

om, at vi skulle alliere os med den Stormagt, som kommer sidst. Men det vil sikkert vise sig, at hvis en saadan Tanke skulde føres ud i Livet, hvis det skulde komme dertil, at vi under en Krig skulde sætte vor Lid til en saadan Alliance, saa vil det gaa galt for os. Derfor har det danske Folk ogsaa en saare ringe Tro paa, at det kan lykkes at skabe os et Militærvern, der kan hjælpe os i det afgørende Øjeblik. Det er ikke Forsvarsvillie, der mangler i vort Folk, men Folket har en nøgtern Opfattelse af hele vor hjælpeløse Stilling. Det er beklageligt at være et lille Folk, det er beklageligt at vide om sig selv, at man ikke er i Stand til at tilbagevise Angreb, at man udelukkende er henvist til at bevare sin Eksistens ved at haabe paa, at Retten skal sejre i Stedet for Magten. Det eneste Haab, vi i Virkeligheden have, er, at Arbejderklassen Verden over til sidst maa vise sig stærk nok til at forhindre Krige, og det er til syvende og sidst ogsaa det eneste Haab, vore Modstandere have. Den tidligere engelske Premierminister, Lord Rosebery, har for nylig i en Tale under en Pressekonference i London, efter at han havde talt om de Rustninger, Stormagterne var inde paa, udtalt, at det eneste Haab, man havde, var, at Arbejderklassen Verden over til sidst vilde rejse sig til Kamp derimod. Og paa et tidligere Tidspunkt har en anden engelsk Politiker, en Minister, udtalt, at hvis disse Rustninger fortsattes, vilde det være ensbetydende med, at Verdenskulturen blev lagt øde.

Her i Landet har man tidligere ogsaa kunnet sætte sit Haab til Venstre. Man havde haabet paa, at Venstre, naar det kom til Magten, virkelig vilde gennemføre sit Program og gaa imod Militarismen, og man havde Grund til at haabe det, fordi Venstre i mange Aar førte en skarp Opposition mod den Rustningspolitik, som Højre havde ført. Venstre var kommet til Magten, væsentlig paa Modstanden mod Militarismen, og det er Venstreførernes Skyld, at Militarismen nu igen har kunnet rejse sig her i vort Land. General Bahnsen udtalte i denne Sal i 1894, at nu havde vi et Værn, der var saa godt, som man overhovedet kunde forlange det, Fæstningen var færdig, og den var brugelig. Det viste sig imidlertid, at det ikke var Tilfældet, men Militarismen var færdig, da den i 1894 maatte gaa paa Forlig med en Del af Venstre, og den blev yderligere færdig, da en anden Del af Venstre sammen med Socialdemokratiet i 1895

fordømte dette Forlig, og det danske Folks Flertal ikke vilde godkende, at man overhovedet gik paa Forlig med Militarismen. Men desværre har Militarismen nu rejst Hovedet igen, og nu ser man selv gamle Venstremænd, der før var ivrige Antimilitarister, se Spøgelser ved højlys Dag, male med de sorteste Farver for at faa os til at tro, at Fjenden er i Anmarch, og at der maa gøres noget ekstraordinært. Det er imidlertid slet ikke Tilfældet; der er i Øjeblikket ingen Udsigt til nogen Krig, ingen Krigsfare i Europa, intet, der begrunder, at den danske Rigsdag ekstraordinært er sammenkaldt for at drøfte Militærplaner, der for lange Tider ville gøre alt Reformarbejde her i vort Land om ikke ganske umuligt, saa dog i alt Fald meget besværligt. Der er heller ingen Begejstring for forøgede Militærudgifter ude i Befolkningen. Det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) udtalte forleden, at der ikke havde vist sig at være nogen Begejstring for det Forslag, som Socialdemokratiet var gaaet til Valg paa. Jeg føler mig overbevist om, at der er langt større Begejstring for den Militærpolitik, som Socialdemokratiet har gjort sig til Talsmand for, end for den, som det ærede Medlem fra Ringkøbing og hans Venner have gjort sig til Talsmænd for.

Det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (N. P. Jensen) sluttede forleden Dag sin Tale med at sige, at det vilde være smukt, om vi nu, 60 Aar efter at vi fik Grundloven, kunde blive enige om en Forsvarsordning som — eller maa-ske mere vidtgaaende end — den, Regeeringen havde foreslaaet. Nu er Forholdet jo imidlertid det, at vi ikke have Grundloven af 5. Juni 1849; den har jo forlængst ophørt at virke, vi have en revideret Grundlov af 1866. Jeg vil nu gerne tillade mig at spørge det ærede Medlem, hvorledes Højre stiller sig overfor Spørgsmaalet om at faa den gamle Grundlov tilbage eller at faa en Grundlov igen i Junigrundlovens Aand. (N. P. Jensen [Københavns 3die Valgkreds]: Jeg vil ikke være med!) Det var jo meget rart at faa denne Oplysning. Jeg vil da rette mit Spørgsmaal til de ansvarlige Ledere for Højre: Hvorledes ville *de* stille sig til dette Spørgsmaal? Ude omkring paa de forskellige Valgtribuner har der været Højrekandidater, som have talt stærke Ord imod den privilegerede Valgret. I den Valgkreds, jeg har den Ære at repræsentere, havde vi ogsaa en Højrekan-